

dingens sag og fremme den gensidige tillid mellem nationerne.

I sin tale den 23. oktober 1968 under Generalforsamlingens generaldebat gav Hvideruslands repræsentant udtryk for, at forslaget om våbenoverførsler ville „fjerne os fra nedrustningsvejen“, og han betegnede forslaget som „endnu et kluntet forsøg på at skabe det indtryk, at FN beskæftiger sig med nedrustningsproblemet, og derved forhindre Generalforsamlingen i at løse de reelle problemer, som den står overfor vedrørende nedrustning og styrkelse af freden“. Jeg kan forsikre Hvideruslands delegation om, at forslagsstillernes hensigt med at fremsætte dette forslag er ikke — og jeg gentager ikke — at lægge hindringer i vejen for andre nedrustningsskridt, blandt hvilke vi kan nævne adskillige, som vi anser for langt vigtigere end dette begrænsede forslag. Som det vil ses af resolutionsudkastet, foreslår vi et skridt, som i første omgang ikke vil optage tid i de internationale nedrustningsforhandlinger, idet den opgave at foretage rundspørget vil blive betroet generalsekretæren. Må jeg tilføje, at selv om der nu bør tillægges kernevåbennedrustning første prioritet, bør dette efter min delegations opfattelse ikke forhindre, at forhandlinger om nedrustningsforanstaltninger på de konventionelle våbens område føres samtidig med forhandlinger om kernevåbennedrustning. Dette er i virkeligheden den opfattelse, som danner baggrund for generalforsamlingsresolution 2342 (XXII) om spørgsmålet om almindelig og fuldstændig nedrustning, hvis operative § 1 „anmoder 18-magtsudvalgets konference om nedrustning om snarest muligt at genoptage overvejelserne af spørgsmålet om almindelig og fuldstændig nedrustning i overensstemmelse med generalforsamlingsresolution 2162 c (XXI)“. Og i sidstnævnte resolution finder vi ordene „at udfolde nye bestræbelser for at opnå væsentlige fremskridt med henblik på at nå til enighed i spørgsmålet om almindelig og fuldstændig nedrustning under effektiv international kontrol såvel som om sideløbende foranstaltninger,“, og må jeg sige, at denne opfattelse har hidtil kendetegnet nedrustningsforhandlingerne i dette udvalg såvel som i 18-magtsudvalget, og det ville være uberettiget at hævde, at den har afledt os fra mere påtrængende nedrust-

ningsskridt, om hvis vedtagelse der kunne opnås politisk enighed.

Vi er selvsagt opmærksomme på risikoen for, at motiverne til forslaget bliver misfortolket, og at der i den forbindelse vil blive henvist til den politiske situation i forskellige dele af verden. Det skulle imidlertid være unødvendigt at pege på, at kriser og konflikter beklageligvis til stadighed indgår i billedet af den internationale situation, og at næppe noget nedrustningsinitiativ ville se dagens lys, hvis dets fremsættelse forudsatte globalt fredelige tilstande.

Må jeg endnu engang fremhæve, at forslaget ikke pålægger nogen stat forpligtelser. Dets eneste formål er at gøre det muligt for alle FNs medlemsstater efter omhyggelige interne overvejelser at fremsætte deres kommentarer til spørgsmålet om våbenregistrering. Det siger sig selv, at hvert land forventes at fremsætte alle de synspunkter, som kan tjene til at klargøre, hvilken fremgangsmåde der ville være den mest hensigtsmæssige for de yderligere overvejelser af spørgsmålet om registrering.

Lad mig endvidere understrege, at forslaget ikke diskriminerer mod de små magter. De store magter har tilstrækkelige ressourcer til at afsløre de våbenoverførsler, som de er interesserede i. Det er de små magter, som holdes i uvidenhed om, hvad der foregår. Den eksisterende handelsstatistik er ganske utilstrækkelig som kilde til oplysninger om våbenoverførsler.

Som afslutning på min redegørelse for resolutionsudkastet opfordrer jeg alle medlemsstater til at støtte forslaget og at hjælpe med til at kaste lys over ethvert problem vedrørende etableringen af en registreringsordning ved at afgive så detaljerede svar som muligt på generalsekretærens rundspørge.

Tillad mig til slut at gøre nogle få almindelige bemærkninger om den rolle, nedrustningen spiller i den internationale politik.

De resultater, som er opnået i løbet af nedrustningsforhandlingerne i 18-magtsudvalget og i dette udvalg, kan ikke skjule den kendsgerning, at den internationale udvikling i dag bevæger sig i en forkert retning. Staternes rustningspotential vokser til stadighed. Præcise oplysninger om de samlede militære udgifter i verden er ikke tilgængelige, men vi ved med sikkerhed, at de